

שתי חיילות נח"ל ניסו למחוח נהג - ומחחו את החבל יותר מדי.

תקיפה בפרדס

שש כזה. גם כשאמר פתאום: "אם יתברר לי שאתן לא אנגליות והחברה שלך יודעת עברית, אני אחתוך לה את הגרון בסכין". לא התיחסנו אליו ברצינות.

חורנו לכביש השרון, ותוך כדי דיבור לא הבחנו שעברנו את צומת בית-ליד. אבל פחדנו להגיד לו, שלא יכעס, והמשכנו לנסוע הלאה. הוא נהג בצורה לא זהירה, וסיפר לנו כי בסך הכל קיבל את רשיון הנהיגה שלו לפני שבועיים. הוא נהג גם בצורה מורדה. כל הזמן נסע במהירות של 60 קילומטר בערך. פתאום התחיל לדהור ב"140 קמ"ש. כשצעקנו עליו, הוא ירד עד למהירות של 40 קמ"ש.

או זה התחיל להיראות מוזר. אבל עד היום אנחנו לא תופסות איך לא חשדנו בשום דבר, ומדוע לא ירדנו פשוט מהמכוון. דיברנו בינינו באנגלית, ותיכנונו שכש נגיע לנתניה, נעצור באיזה מקום לאכול, ואז נמצא איזה תירוץ כדי להיפטר ממנו ולא להמשיך לנסוע איתו.

פתאום, באמצע הנסיעה, הוא אמר שהוא רוצה שאחת מאיתנו תנהג. לא רצינו, מי אחר שאיננו יודעות לנהוג. אז הוא עזב פתאום את ההגה, והוריע שהוא לא נוגע בו יותר. זאת מאיתנו שישבה לידו היתה מוכרחה לתפוס את ההגה, כדי שהמכונית לא תסטה מהכביש. נהגנו ככה קצת, עד שהוא לקח את ההגה חזרה.

"לרגע השתרר שקט"

פתאום הוא הציע לנו לקחת אותו לאלת. ניסינו להפחיד אותו, וסיפרנו לו שהבעלים שלנו מחכים לנו בתל-אביב. הוא שאל את זאת שדיברה עברית למה אין לה ילדים, ואמר: "בטח הבעל שלך לא מוצלח!"

נסענו ככה עד הצומת שלפני פתח-תקוה, שם יש פנייה ללוד. במקום זה ניצב שלט דרכים הצריך להראות שהדרך ממנה באנו, מכיוון רמתים, מובילה לחיפה. אבל משהו סובב את השלט, כך שהוא מצביע לעבר הכביש המוביל מערבית, לשכונת סגולה, כאילו משם יש דרך לחיפה.

ראינו את השלט והוא אמר: "זהו זה, מכאן יש פנייה לכביש נתניה". הצענו לו שאנחנו נרד שם והוא ימשיך לבדו חזרה לנתניה, אבל הוא לא הסכים והמשיך לנסוע במהירות.

פתאום ראינו שהכביש נגמר. חצינו פסי-רכבת ועלינו על דרך עפר המובילה בין פרדסים. הוא המשיך לנהוג בדרך זו כמה קילומטרים, וכל הזמן אמר: "אני יודע שיש כאן דרך! אני יודע שמכאן אפשר להגיע לכביש החוף!"

לפתע הוא עצר ואמר שמתחשק לו לקיטוף כמה תפוזים. היה כבר חושך בינתיים וצעקנו עליו. הוא המשיך לנסוע עוד כמה מטרים ואז הוא התחיל לשחק עם האורות. כל הזמן האורות נדלקו ונכבו. "קליקלתי את המכונית!" הוא צעק בעצבנות. פתאום ככה האור לגמרי והוא עצר את המכונית.

גם אז עדיין לא חשדנו בכלום. ראינו שהוא אידיאטי והרגשנו את עצמנו גורא חזקות לידו. חוץ מזה אנחנו היינו שתיים והוא נראה כזה קטנציק.

כשהמכונית נכבתה הוא יצא החוצה לבדוק את המנוע. הוא חזר ואמר שנחכה עד מכונות והאמנו לו. הוא הציע שנעשן בינתיים סיגריה.

לרגע אחד השתחרר שקט ואז התחלנו שתינו לדבר בינינו באנגלית. ראינו לו שאנחנו כועסות על מה שקרה. הוא התחיל להתרגש. אפשר היה להבחין בחריד כחול מעל הרקה הימנית שלו, שכל הזמן התנפח. ההלסטו לצאת וללכת ברגל עד הכביש. אבל ברגע שזו מאיתנו שישבה ליד הדלת ניסתה לפתוח אותה, הוא תפס אותה ב"מעיל ונתן לה סטירה.

פתאום הוא שינה את פרצופו לגמרי. הוא התחיל לדבר בקול תוקפני. הרגשנו פתאום

* בבדיקה אמנם הסתבר שהשלט מצ"ביע לכיוון בלתי נכון - המערכת.

חיפשה בכל הארנקים שלה, ולבסוף לא מצאה את התמונה.

זה לא לקח הרבה זמן עד שהבחור הציג את השאלה: "אפשר להתחיל איתכן?" נורא לא התיחסנו לשאלה הזאת. אנחנו רגילות לטיפוסים האלה שמנסים תיכף להתחיל. הוא דחף אחת מאיתנו, זו שישבה לידו, במרפק, והיא השיבה לו מיד דחיפה וזוה ממנו. אבל הוא חזר על השאלה: "אפשר להתחיל איתכן?"

זאת הצביעה מיד על השניה מאיתנו ואמרה: "לא כדאי לך להתחיל, היא בחורה מאוד חזקה, היא תכה אותך". הוא ניראה בהתחלה כזה קטנציק, ולא העלינו כלל על דעתנו שהוא מוכן.

הסתבר שזאת מאיתנו שדיברה עברית מצאה חן בעיניו במיוחד, אולי מפני שיכול היה לדבר איתה. אבל דחקא משום כך, ומפני שהתחיל להידחף אליה במרפקיו, היא ביקשה להתחלף במקומות. ביקשנו ש"יעצור את המכונית לרגע והתחלפנו ב"מקומות.

אז צץ פתאום לנהג שלנו רעיון חדש. הוא נזכר שהוא צריך לאסוף חברה שלו בנתניה. אמרנו לו: "אבל אתה בהרצה, איך אתה יכול לקחת עוד נוסעת?" אין

הארץ בטרמפים. נסענו כל-כך הרבה, ורכשנו גו נסיון כזה רב, עד שאנחנו יכולות לקבל דוקטוראט בטרמפים.

מלבד הבעיה התקציבית, זה הרבה יותר נוח לנסוע בטרמפים. לא צריך להמתין לאוטובוס. בכל מקום שנערה צעירה נע"מת - עוצר לה טרמפ. גם יותר נוח, יותר מהר ויותר מעניין לנסוע במכונית פרטית. תמיד מוצאים נושא לשיחה עם ה"נהג. זה נותן הזדמנות להכיר אנשים, לש"מוע סיפורים וללמוד מניסיונם של אחרים. אמנם בסופו של דבר קורה בכל טרמפ אותו דבר - הנהגים, ולא משנה באיזה גיל הם, מנסים להתעניין אם אפשר להתחיל עם הנוסעת. אסילו מדברים על העניינים האלה. אבל בסופו של דבר אלה הם רק דיבורים, וזה טבעי - אנחנו נחמדות.

התחלת הדרך ביום השישי היתה טובה. עד חיפה הגענו בטרמפ עם זוג תיירים מגרמניה. מחיפה לקח אותנו נהג שהיה נורא משועמם. אך היינו במצב רוח טוב. נהג זה הוריד אותנו בחדרה, בכביש השרון. היינו עדיין במצב-רוח נפלא, והחלטנו שבטרמפ הבא נדבר רק אנגלית ונשחק כאילו אנחנו תיירות. היה עוד אור בחוק, ולפתע הגיעה מכונית אפרה מדגם הנרי ג'י ועצרה לידנו. יחד עמה הגיע גם

קישות חזקות העירו משנתו את שמור בית-החרושת לתערוכות אספקה, הנמצא בלב אזור פרדסים מצפון לפתח-תקוה. משהו הקיש בחוקה ובחוקפנות באבן על גבי דלת המתכת של החדר בו נימנם. היה זה בשעות הלילה של היום השישי האחרון. השומר הקשיש הציץ מ"בעד לחלון. בחוץ עמדו שתי נערות פרו"עות ומבוהלות, ביקשו להיכנס פנימה. הוא סרב לפתוח להן, למרות כל תחנוניהן. ל"בסוף שלפה אחת הנערות את תעודת ה"חייל שלה, הראתה אותה לשומר. מראה התעודה שיכנע אותו והוא פתח בפניהן את הדלת. הירשה להן להשתמש בטלפון. הן התקשרו מיד עם משטרת פתח-תקוה: "נסענו בטרמפ, הן סיפרו, הנהג תקף אותנו אחרי שאיים לרצוח אותנו. בואו מיד לכאן!"

"אין לנו עכשיו נידת", השיב להן ה"יומאי, "היא תגיע יותר מאוחר. אולי אתן יכולות להגיע הנה בטרמפ?"

"נוח לנסוע בטרמפ"

עבור יומיים, כאשר התפרסמה ה" ידיעה על הנהג האלמוני, שאסף ב"מכוניתו שתי חיילות שהמתינו לטרמפ, אנס

זהו המקום בו אנס הנהג האלמוני את אחת משתי החיילות אותן הטיט בטרמפ. המכונית היא מאותו סוג בה נסעו החיילות. הצריף מימין

מקום הכפע

דבר, הוא אמר, "אני אקח גם אותה".

"הוא עזב את ההגה"

נסענו אז בכביש השרון, והוא חיפש פנייה לכביש נתניה. הוא עשה רושם של אחד שלא מתמצא בדרך, ואמרנו לו שכשנגיע לסיבוב בית-ליד נראה לו היכן הוא צריך להסתובב.

לפתע, לפני סיבוב בית-ליד, הוא פנה ל"דרך צדית. התעצבנו על שהוא לא נותן בנו אימון שאנו יודעות את הדרך, אבל עדיין לא חשדנו בשום דבר. הוא אמר: "מכאן צריכה להיות הדרך", וחשבנו שאולי הוא מכיר את המקום.

הוא עלה עם המכונית על דרך עפר, עד שהגענו לדרך חסומה. זה היה אזור תע"שייתי כזה, והיו שם המון ערימות כורכר על הדרך. ראינו שהדרך לא מובילה לכביש נתניה וצעקנו עליו: "תחזור ל"כביש! אבל הוא אמר: "אני יודע שצריך להיות פה כביש!" לבסוף, כשהדרך נגמרה, הוא נאלץ להסתובב חזרה.

אז הוא התחיל להאשים את זאת מאיתנו שדיברה איתו בעברית, כאילו היא שאמרה לו לפנות לדרך הזאת. חשבנו שהוא מטוש-

גיפ, ממנו קפצו שני חיילים שרצו גם הם טרמפ. אבל נהג הנרי ג'י אמר: "אני בהרצה, אני יכול לקחת רק אותך". הוא ביקש מאיתנו שנשב לידו במושב הקידמי. הוא ניראה טיפוס מורחץ, כבן 25 עד 30, לבוש בסדר כחול ובעל שפם דק מאוד, אולי בעובי של חצי סנטימטר. הוא שאל אותנו לאן אנו רוצות להגיע, וענינו לו: "לתל-אביב". "טוב", הוא אמר, "אני אקח אותכן".

"אפשר להתחיל איתכן?"

סיפרנו לו שאנחנו תיירות הלומדות ב"אולפן, ואנחנו נוסעות לאלת. אחת מ"איתנו דיברה באנגלית, בתוספת כמה מילים בעברית עילגת, והשניה תירגמה לו בעברית. אמרנו לו: "אתה בטח צרפתי", וזה למרות שהוא בכלל לא ניראה כזה. "לא", הוא אמר, "אני עיראקי". "כן רואים עליך?" אמרנו. אז הוא התרגז: "אז למה לא אמרת את זה תיכף?"

בהמשך הדרך המשכנו למחוח אותו. סייפרנו לו ששתינו נשואות, ושלאחת מאיתנו יש ילד בן 3. למרות שלא רצה, היא הת"קשה להראות לו את התמונה של הילד,